

Direcció, administració, publicitat i vendes:
Av. del Baró de Càrcer, 37, 1r, 1a. 46001-València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 534 569.
Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.
Redacció de Palma: Almudaina, 8 entresol-dreta.
07001-Palma de Mallorca.
Telèfon i Fax: 971 720 763.
Adreça Internet:
http://www.eltemps.net
Correu electrònic: eltemps@eltemps.net
Subscripcions: 902 131 025.

Edita: Edicions del País Valencià, SA.
Editor: Eliseu Climent.

Coordinació: Juli Capilla.
Redacció de València: Núria Cadenas, Miquel Calvet,
Victor Maceda, Rosanna Melià, Joan M. Oleague i
Xelo Tortosa (*Secretària de redacció*).
Redacció de Barcelona: Bàrbara Amorós, Lluís
Bonada, Oriol Cortacans (*Món*), Àlex Milian, Enric
Rimbau i Gemma Morales (*Secretària de redacció*).
Redacció de Palma: Miquel Payeras.
Producció: Josep Agustí i Laia Carreras (*Correcció
lingüística*), Miquel Benítez (*Escàner i imatge*),
Vanessa Prieto (*Maquetació i gràfics*).
Rúbriques: Francesc Bayarri, Toni Canís, Albert
Closas, Salvador Cot, Martí Domínguez, Fabià
Estapé, Jaume Fàbrega, Llibert Ferrí, Pere Gimferrer,
Manuel S. Jardí, Glòria Marcos, Joan Marí, Pere
Martí, Joan F. Mira, Joan Nebot, J. J. Pérez Benlloch,
Miquel Ramon, Pau Viciano, Xavier Vinader.
Corresponsals: Pere Codonyan i Èric Forcada (Cata-
lunya Nord), Joan Lluís Ferrer (Eivissa), Carles Mar-
quès (Menorca), Anna Sáez (Lleida), Àlvar Valls
(Andorra).
Col·laboradors: Gemma Aguilera, Antoni Albalat,
Esther Aleu, Toni Pau Antic, Albert Balanzà, Arantxa
Bea, Vicent Bello, Xavier Bru de Sala, Bea Cabezas,
Marc Candela, Josep-Lluís Carod-Rovira, Ferran
Cases, Antoni Castel, Alfons Cervera, Jordi Cervera,
Laia Climent, Eliseu T. Climent, Agustí Colomines,
Joan Corbera, Martí Crespo, Joan Esculies, Jordi
Finestres, Manuel Garcia, Cecília Garrigós, Josep Gi-
freu, Xavier Graset, Josep Guia, Josep Iborra, Maite
Insa, Gani Jakupi, Salah Jamal, Miquel A. Limón,
Jordi Llavina, Iban L. Llop, Josep Maria López Lla-
ví, Josep-Vicent Marquès, J. M. Martínez Polo, Jau-
me Masdeu, Montserrat Minobis, Alexandre Muns,
Miquel-Lluís Muntané, Gustau Munoz, Joan Nebot,
Ricard Peris, Carles Pont, Joan Roura, Xavier Rubert
de Ventós, Ferran Sáez Mateu, Eduard Sanjuán, Jordi
Sebastià, Màrius Serra, Rosa Solbes, Marc Soler, An-
toni Strubell, Jordi Tejel, Josep-Maria Terricabras,
Felip Tobar, Alicia Toledo, Lourdes Toledo, Matthew
Tree, Xulio Ricardo Trigo, Manuel Valencia, Melissa
Velert, Sergi Verger, Vicenç Villatoro, Jordi Zamora.
Col·laboradors gràfics: Tina Bagué, Pere Bota, Gina
Calvet, Joan Celià, Rafa Gil, Xavier Gómez, Vicente
A. Jiménez, Salvador Llosà, Glòria Matamala, Jordi
Play, Marc Vila.
Disseny: Enric Satué.
Foto portada: EL TEMPS

Arxiu: Jesús Prats (*Fotografia*), Rosa Serrano
(*Documentació*).
Publicitat i promoció: Salva Martínez i Pepa
Alós (València). Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido,
Pere Ribalta i Cristina Torras (Barcelona). Tel.: 932
384 262.
Subscripcions: Quica Sena.
Administració: Susanna Alacreu, Pilar Martí
i Assumpció Palau.

Fotomecànica i impressió: Rivadeneyra, SA.
Dipòsit legal: V-853-1984.
Preu a la Catalunya Nord: 3,04 euros.
(S'hi inclouen les despeses de transport)

*Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap
mitjà, ja siga mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic,
de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.*

El passat dijous 18 de desembre, la Comissió Europea aprovava definitivament de concedir una ajuda de 80 milions d'euros per al transvasament Xúquer-Vinalopó, una obra que segons molts pot condemnar a mort el Xúquer i que permet albirar quins poden ser els criteris de la Unió Europea en la petició de finançament per al transvasament de l'Ebre.

El transvasament del Xúquer, que serà finançat per la UE amb un 40% del cost, és una infraestructura qüestionable per molts motius. Totes les administracions controlades pel PP repeteixen una vegada darrere l'altra que el cabal ecològic mínim està garantit, una afirmació que molts han desmentit. Un informe recent de la Universitat de València conclou que l'aigua de la mar envaeix 2 quilòmetres del Xúquer en la seua desembocadura, és a dir, el riu no arriba ni a la mar. El mateix secretari de la Unitat Sindical d'Usuaris del Xúquer reconeix que el riu té un equilibri molt precari. "Uns anys sobra aigua, i d'altres en falta, però cada vegada hi ha més usuaris", diu. La sensació, cada vegada més estesa, és que el Xúquer, almenys al seu tram final, pot acabar com el Segura, és a dir, com una claveguera.

Hi ha altres perills ategits. L'Albufera podria deixar de rebre un 30% de l'aigua que li arriba, que ve del riu Xúquer, amb la qual cosa probablement el llac estaria també condemnat a mort.

Totes les actuacions que envolten o precedeixen aquest transvasament mostren el desgavell de la política hídrica del PP. D'una banda, des dels anys vuitanta s'han explotat cada vegada més pous que extrauen aigua de l'aquífer de Castella-la Manxa, que és el que proveeix el Xúquer, que han tingut com a conseqüència que el riu duga cada vegada menys aigua. Aquesta extracció d'aigua, que serveix per a conrear productes agraris de dubtosa rendibilitat, s'ha respectat a canvi que José Bono, president de Castella - la Manxa, donara suport al transvasament de l'Ebre. D'una altra banda, els usuaris d'aigua del Xúquer han de donar la seua, la poca que els queda, i se'ls diu que, a canvi, podran rebre-la de l'Ebre, molt més cara i de pitjor qualitat, si es fa aquest darrer transvasament. I tot mentre es fereixen de mort el Xúquer i l'Albufera.

Per acabar amb aquest disbarat hídric, algun dia s'haurà de cercar una solució a l'insostenible creixement de la demanda d'aigua. I no pot ser una altra que un replantejament molt seriós d'un model de desenvolupament que no s'aguanta amb el ritme que duu.

Als nostres lectors

El dia 25 de desembre fa 70 anys de la mort del president de la Generalitat de Catalunya Francesc Macià. Malauradament si hom va a una llibreria per comprar un llibre que n'expliqui la vida es trobarà que no hi ha res. A l'espera que algun dia ens adonem d'aquesta i altres mancances que tenim en l'àmbit de la recerca històrica EL TEMPS fa la seva petitíssima aportació explicant com van ser els darrers dies de Macià i el seu apoteòsic enterrament. També expliquem el que va succeir amb el seu cor, sobretot a partir de 1939. Sobre aquesta qüestió darrera l'exregidor de sanitat de Barcelona, Felip Solé i Sabarís, va dir, en una entrevista al diari *Avui*, que el cor no s'havia tret mai del cementiri de Montjuïc, tot i que són majoria els que sostenen la versió contrària, inclosos els descendents de Macià. Perquè quedin menys dubtes al voltant d'una figura cabdal per a la història d'aquest país hem fet aquest reportatge de portada.

Oriol Cortacans, redactor